

Botár Attila

Újabb félcédulák (DCXXVI-DCLIV.)

*„Aki egyszerre többet ír, mint
amennyi egy névjegyen elfér, nem mond igazat.”
(Hamvas Béla)*

DCXXVI.

A kifosztásból új erőre kap,
élőhelyét élteti önmagával,
Az esőktől a szántás fölfakadt.
Zuhog. Kopog. A szem a zöldön át hall.

DCXXVII.

Ismerte a víz s a hegy színeit
az örök látóhatár bújtatta lényt
a délkeleti termő méhekgig
a megszületése házsomszédjaként.

DCXXVIII.

Akár árut: dicsérne teremtést.
De ki teremt, őt szeresd! Önmagáért –
Egy marad a lelkiismeret, s nézd,
folyókról fényvalód a Vízhez átért.

DCXXIX.

Megolvasztja a világzúzmarát –
Nem szép, nem csúf az elragadtatott száj.
Elnyíló ajkak, nedves tátikák,
a lankadatlan, örök érkező fáj.

DCXXX.

Itt már kezdtek elgurulni évek,
lehajolni sem volt érdemes értük –
a gaz sűrűbb s aki ide tévedt
csak villogóbb értelmű lett. Kísértük.

DCXXXI.

Az átadó az átvevőnek él.
Csipetnyi reggel, szétszórva a morzsák.
Nem úgy a szín: az egyetlen fehér –
Hinnéd: utolsó posta Magyarország.

DCXXXII.

A dobszópanel mögötti füvek
egyszerre kezdtek énekelni, kezdtek

lővá változni citromok. Fejed
napóra tengelyére bökve serceg.

DCXXXIII.*
Elszöszöltek a magnószalagon,
(három férfi), most egyedül maradt,
akár a vakbél, akár a vakon
született vonal. Csónak után a hab.

DCXXXIV.**
Elszöszöltek egy magnószalagon
három volt, férfi, és egy délután volt,
a két Lászlót sós égen ringatom
kisimult vízen oldhatatlan kámfort.

DCXXXV.
Figyeld almahéjon azt a sárgát –
mikor eloszlik alkony-közeli rét
ölel pirossá, s szomjan kívárnád,
hogy eleredjen ami úgysis elég.

DCXXXVI.
Ha menni kell, hát menni kell. Csukott
szemmel találunk az egyszer járt vidék
verőfényébe s nincsen alku, hogy
kazal, királyi ágý küld, kedves Kílét ...

DCXXXVII.

Fehér pelyva, fönt valaki csépel,
szakad az ámuló kis udvarokra.
Padlásón túli padlás. Cseréppel
a láz, a látvány láza szád bevonta.

DCXXXVIII.

A tél nyakára rézcsengőt kötött
az aranykori vén diplomaosztó,
de csak tévelyeg ősz s tavasz között
kocsideréknyi százszorszép s zimankó.

DCXXXIX.
A szakadás: a zászló közepén
feledhetetlen hiány hasította,
így világtályog fakad. S világigény
egy medvetalp alá némult kalitka –

Szabolcs Péter:
A kultúra harcosa

DCXL.

A zökkenő grafitra volt kevély.
Kerekded kérdés. Találós válaszok.
Lapjába néz. Egy kártyán éldegél.
Lemegy. Fölkel. Lemegy. Elnyugatod.

DCXLI.

A madárhangtól színes hátizsák
e földi vonszolódást (belenőttem)
rühelli s áthúz kéket, egyházát,
angyalnézőbe, késve vagy időben –

DCXLII.

Papír vagy por. Él a néma tolmács:
a teremtett vonal fölébredettje
az egyszerűből összetettre formáz.
Majd átvakol. Csak önmagát követve.

DCXLIII.

A víz édes. A fű gyökere sós.
Mögötte és előtte kova repkény.
Csodák szegélyén bámul a hajós
kék mezőben, zöld tajtékot eresztvén.

DCXLIV.

A téboly szélén hagyta kincseit,
vagy egy folyónál, otthonos habok már
nyújtóznak értük, krátert néz, egyik
idézet: lávacsőpp. Egy. Több a soknál.

DCXLV.

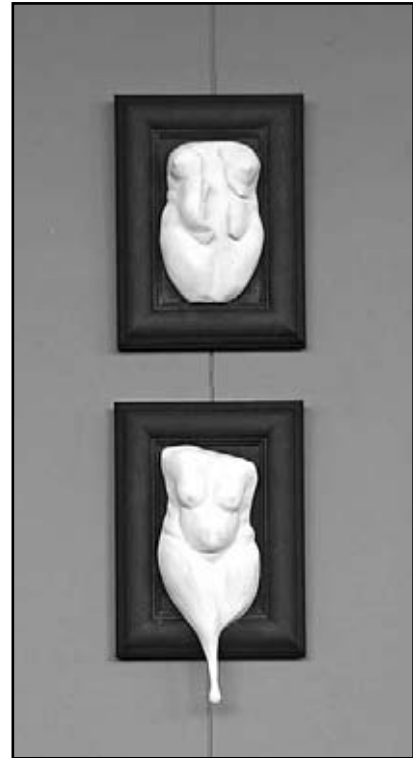
Átkel a fény a csonkolt ágakon.
Megérinti az idő gyűrűzését
újabb napunk, a közös szél, kapom
szemem közé, hogy ég, nem kormoz, úgy ég –

DCXLVI.

Mint gyöngé mécszláng veti szét, ragyás
felületekre, terül arca holdja.
És szíve alatt napsütés. Vigyáz,
mikor a járdán billeg óvakodva.

DCXLVII.

Az árnyak immár lépcsőkbe kapnak.
Kapaszkodó fény lobban fel középen.
A Ló, a Lány, a Láng most nagyobbak,
s örökélők a tűz előterében –

Koplár Katalin:
Fogyókúrás történet

DCXLVIII.

Lapátolatlan hó a ház körül,
a csikorgás még messze a jövőben.
Valaki jön velem, szívemre ül –
Hasonlítunk, tehát *van*. Ő vagy ő sem.

DCXLIX.

Kitéve már azt is tudhatom: nincs
előzmény nélkül egy esemény sem,
írásjelet nem teszel ki? Bólints,
s belejavít egy ág a Napba. Vétlen.

DCL.

Az út a képzelethez, mint virág
az Isten látogatta hegygerincen,
mosolyogja az idők zsviváját,
ahol hír hízelgett, s most meg se pisszen.

DCLI.

A végső teraszok apostoli
rögein, más szem nem kíséri, lépdél
a csont-sovány hold hervadáskori
esőbe göngyöl, összesűg a széllel.

DCLII.

Ne nézz utána, virágot szirmoz,
s két hegy között várja a vedlett asztal,
ahol marékszám hinti a cirmos
színeket, ne nézd: a háta falat fal.

DCLIII.

És kilátni minden pillanatból
a következő félrebillenésig
a mély sötét önmagába sajtol –
A deszkát jelentő világok érzik.

DCLIV.

Sóval veted be, paprikával is –
árnyékod issza, téglák szakadéka
remeg a nyártól, nézlek, józaníts –
az ég merőleg égetetlen téglá.

---

* „Elszöszöltek” - Györfly László, Széki Patka László és (rossz)magam.

** A „két László” azóta elköltözött. Egyikük az eget sósan tükröző Égei-tengerbe, s a tengert édesen tükröző égben lakik másikkuk.